

Arrest

nr. 190 079 van 26 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 februari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 maart 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Braziliaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 21 december 2015 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart aan van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische partner.

Op 16 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 19 augustus 2016 vraagt de verzoekende partij opnieuw de verblijfskaart aan van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische partner.

Op 14 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.08.2016 werd ingediend door:

Naam: P. S. [...]

Voornamen: A. P. [...]

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: 16.10.1971

Geboorteplaats: D.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- individuele rekeningen 2008, 2015 en 2016; bijbehorende tewerkstellingsattesten (R.[...]); bijbehorend overzicht ontvangsten en uitgaven maaltijdscheques*
- attest vakantiegeld en vakantieduur 2016 dd. 04.11.2016*
- niet ondertekende arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur dd. 20.09.2016 (DS S. P.[...]); bijhorende loonfiches voor de periode oktober – december 2016*

Echter, uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de voorgelegde tewerkstellingen via Randstad en bij DS S. P. [...] inmiddels werden stopgezet. Bijgevolg zijn ook de voorgelegde inkomsten uit deze tewerkstellingen niet langer actueel, en kan er dan ook geen rekening mee gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Ook de meest recent tewerkstelling van de referentiepersoon via M. [...] is niet langer actueel.

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard en op het nettobedrag van de (eventuele) huidige inkomsten van de referentiepersoon. Zodoende kan er niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon qua bestaansmiddelen voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Tevens legt betrokkene documenten voor met betrekking tot haar persoonlijke tewerkstelling / inkomsten. Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan

die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015, arrest RvS nr. 235.265 dd. 28.06.2016 en arrest RvS nr. 236.022 dd. 06.10.2016). Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat geen documenten voorgelegd werden waaruit zou moeten blijken of en in welke mate betrokkene met haar persoonlijke inkomsten bijdraagt aan het gezinsbudget.

Uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt tevens dat de voorgelegde tewerkstelling van betrokkene inmiddels werd stopgezet.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Verzoekers tonen niet aan dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"Dat, algevolg van de verzoeksters betekende beslissing, verzoekster van haar in België verblijvende levenspartner wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel1.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan

het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 14 februari 2017, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat het recht op een privé- en gezinsleven van verzoekster geschonden wordt (nu zij niet kunnen blijven bij haar levenspartner in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster.”

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en gezinsleven veronderstelt vooreerst het bestaan van een privé- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kijkt derhalve in eerste instantie na of verzoekende partij een privé- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

In casu wordt enerzijds niet betwist dat verzoekende partij met haar partner een privé- en gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In dat opzicht wijst de Raad op het arrest met nummer 231.772 van de Raad van State van 26 juni 2015. Daarin wordt gesteld dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, nu de wetgever deze in principe reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste beslissing het verblijf aan verzoekende partij heeft geweigerd. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde

familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijke Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest). Nu *infra* zal worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris op wettige wijze tot zijn conclusie is gekomen dat de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen niet zijn aangetoond, houdt dit volgens voormelde rechtspraak in dat voldaan is aan de belangenafweging die artikel 8 van het EVRM in het licht van de eerste bestreden beslissing vereist.

Waar verzoekende partij nog stelt dat de Staat geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen zodat het voordeel voor de Staat niet groter is dan het nadeel dat hij ondervindt en het proportionaliteitsbeginsel dus wordt geschonden, wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel of evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen. Dit beginsel staat de Raad enkel toe dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stipt daarbij aan dat de Staat wel degelijk een “*voordeel*” of belang heeft bij het nemen van beslissingen op grond van de voorwaarden van de Vreemdelingenwet waarbij zoals *in casu* wordt rekening gehouden met de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger beschikt vooraleer een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging toe te staan. Dit kadert met name in het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De verzoekende partij heeft bovendien in zijn uiterst beperkt betoog geenszins concrete elementen aangebracht die aannemelijk maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris onredelijk heeft gehandeld door in haar geval niet van deze in de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden af te wijken in het licht van de hogere rechtsnorm. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel door de beslissing tot weigering van verblijf wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. De verzoekende partij meent dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“2.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de verzoekster onvoldoende heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Dat verweerder stelt dat verzoekster onvoldoende bewijsstukken heeft neergelegd.

2.2

Volgens verweerder zijn de door voorgelegde inkomstenbewijzen via R. [...] en bij DS P. [...] niet langer meer actueel nu deze inmiddels werden stopgezet.

Verzoekster merkt op dat zij op 19 augustus 2016 bij de stad Gent een aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in overeenkomstig art. 40ter Vw. heeft ingediend.

Zij diende binnen de drie maanden bijkomende bewijsstukken aangaande hun bestaansmiddelen neer te leggen.

Dat verzoekster na drie maanden, dus na 19 november 2016, niet meer toegelaten werd bijkomende bewijsstukken neer te leggen bij de stad Gent en derhalve dan ook niet kan verweten worden geen bewijzen van inkomsten ná 19 november 2016 te hebben neergelegd.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht

2.3

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat “uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de voorgelegde tewerkstelling via Randstad en bij DS S. p.[...] inmiddels werden stopgezet”.

Dat evenwel verweerder niet verder in zijn beslissing verduidelijkt uit welke “bijkomende gegevens van het administratieve dossier” hij afleidt dat de voorgelegde tewerkstelling via R. [...] en bij DS S. p. [...] inmiddels werden stopgezet, waardoor de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Dat inderdaad verzoekster een tot 31.12.2016 geldige arbeidsovereenkomst van de Belgische referentiepersoon had neergelegd doch dat zij in onmogelijkheid verkeerde om bewijzen van tewerkstelling van de Belgische referentiepersoon ná 31.12.2016 neer te leggen.

Dat verweerder evenwel heeft nagelaten verzoekster uit te nodigen alsnog haar aanvraag te vervolledigen en bijkomende bewijsstukken aangaande de inkomsten van de Belgische referentiepersoon neer te leggen.

Dat verzoekster in elk geval opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster, haar te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek haar aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende/recente stukken aangaande de inkomsten van de referentiepersoon neer te leggen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Verzoekster wordt door verweerder verweten te hebben nagelaten voldoende bewijsstukken aangaande de inkomsten van de Belgische referentiepersoon neer te leggen.

2.4

Dat tenslotte verweerder in de bestreden beslissing verder stelt dat de meest recente tewerkstelling van de referentiepersoon via M.[...] niet langer actueel is en dat met de documenten met betrekking tot haar persoonlijke tewerkstelling/inkomsten geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten.

Dat verweerder in de bestreden beslissing onterecht stelt dat de tewerkstelling via M.[...] van de Belgische referentiepersoon is.

Dat verzoeksters opmerkt dat de neergelegde loonstroken m.b.t. tewerkstelling via M.[...] haar eigen tewerkstelling betreffen en niet deze van de referentiepersoon.

Dat verzoekster, die samenwoont met de Belgische referentiepersoon, zelf ook ingevolge tewerkstelling over inkomsten beschikt. Verzoekster heeft bewijzen van deze inkomsten uit tewerkstelling bij haar aanvraag neergelegd.

Dat derhalve geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoekster en de Belgische referentiepersoon.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing geenszins heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van de Belgische referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig art. 40ter Vw.

Dat nu verzoekster zelf over inkomsten uit tewerkstelling beschikt, kan haar toch anno 2017 geenszins verweten worden dat deze niet aantonen dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Dat, nu verzoekster te Gent samenwoont met de Belgische referentiepersoon en heeft aangetoond dat zij eveneens bijdraagt in het gezinsinkomen, deze inkomsten uit tewerkstelling van verzoekster wel degelijk in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling van haar aanvraag.

Immers, overeenkomstig art. 12 en 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn (richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging), dient verweerder rekening te houden met het aantal gezinsleden en de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden.

Ook het artikel 42, § 1, tweede lid Vw., stelt uitdrukkelijk dat op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te worden bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Het Hof van Justitie oordeelde ook reeds dat wanneer verwerende partij onderzoekt of een burger van de Europese Unie voldoende bestaansmiddelen heeft zij de inkomsten waarover de levenspartner van deze burger beschikt niet buiten beschouwing kan laten (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België). De wetgever heeft met het instellen van de inkomensvereiste uit art. 40ter, tweede lid, Vw. "beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van de gezinshereniging ten laste vallen van de overheid" (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.64.8).

Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit art. 40ter, tweede lid Vw., waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de echtgenoot of partner, waarmee de Belgische gezinshereniger samenwoont, uit tewerkstelling genereert en waarover de Belgische gezinshereniger dan ook beschikt, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Verzoekster wil voorts verwijzen naar het tweede verslag van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement over de toepassing van de Richtlijnen 90/364, 90/365 en 93/96 (verblijfsrecht) (Richtlijn 90/364 werd ondertussen vervangen door 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Hierin wordt het begrip "beschikken over toereikende bestaansmiddelen" verduidelijkt en wordt door de Commissie uitdrukkelijk gesteld dat met de eis dat deze bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de betrokkene zelf, of van zijn echtgenote of kinderen, een bijkomende voorwaarde wordt opgelegd welke in strijd is met de richtlijn :

De herkomst van de toereikende bestaansmiddelen in het kader van Richtlijn 90/364

Hoewel Richtlijn 90/364 geen bepalingen bevat betreffende de herkomst van de toereikende bestaansmiddelen van de burgers van de Unie die op grond van deze richtlijn aanspraak maken op het verblijfsrecht, eisen bepaalde lidstaten dat de betrokkenen zelf over toereikende bestaansmiddelen moeten beschikken en aanvaarden zij geen bestaansmiddelen die afkomstig zijn van andere personen dan de echtgenoot of kinderen.

De Commissie meent dat met de eis dat de betrokkenen zelf over toereikende bestaansmiddelen beschikken of dat deze enkel van de echtgenoot of kinderen afkomstig mogen zijn, een bijkomende voorwaarde wordt opgelegd die in strijd is met de richtlijn, die niet uitsluit dat de toereikende bestaansmiddelen afkomstig zijn van een derde, met name een ouder of ongehuwde partner. Zij heeft in die zin aanmaningsbrieven gestuurd.

Het Hof van Justitie herhaalt in zijn arrest dd. 16 juli 2015 dat, overeenkomstig vaste rechtspraak, het begrip "beschikken" over voldoende bestaansmiddelen betekent dat die bestaansmiddelen de Unieburgers ter beschikking staan, zonder dat het minste vereiste wordt gesteld met betrekking tot de herkomst van die middelen.

Het Hof stelt duidelijk dat een deel van de bestaansmiddelen waarover de Unieburger beschikt, afkomstig is van middelen die de derdelander echtgenoot haalt uit de activiteit die hij in het gastland uitoefent, belet dus niet dat aan de voorwaarde inzake toereikende bestaansmiddelen van artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38 is voldaan.

Dat in casu geen elementen voorhanden zijn dat voor de betaling van de gezinsuitgaven verzoeksters

Belgische referentiepersoon niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoekster.

Dat derhalve niet alleen met de behoeften maar ook met de inkomsten van alle inwonende gezinsleden dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Dat derhalve geenszins verweerder op een afdoende manier in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van verzoeksters Belgische referentiepersoon, en dus ook met de bewijzen van verzoeksters persoonlijk tewerkstelling, geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van verzoeksters Belgische referentiepersoon.

Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er sprake is van onterechte weigeringsbeslissing door verweerder waardoor er sprake is van schending van het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissingen verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40bis, § 2, 1°, en 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet voldaan is aan de voorwaarden van voornoemd artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aangezien de referentiepersoon op basis van het geheel van de beschikbare gegevens de verwerende partij geen zicht heeft op de exacte aard en op het nettobedrag van de (eventuele) huidige inkomsten van de referentiepersoon, zodoende kan er niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon voldoet aan de vereisten van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de bestaansmiddelen. Ook de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het “*legaal verblijf in België is verstreken*”.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De thans bestreden beslissingen werden getroffen in antwoord op de aanvraag van verzoekende partij tot afgifte van een verblijfskaart als partner van een Belg, en dit in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de

Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissingen werden genomen. Artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...).”

Hieruit volgt dat de Belgische referentiepersoon in functie van wie gezinshereniging wordt aangevraagd, moet voldoen aan een bestaansmiddelenvereiste. De bestaansmiddelen moeten stabiel, regelmatig en toereikend zijn. Voor de toereikendheid wordt een referentiebedrag gehanteerd dat neerkomt op 120% van het leefloon.

In casu dateert de aanvraag, waarvan sprake, van 19 augustus 2016. Bij haar aanvraag heeft de verzoekende partij bewijsstukken gevoegd met betrekking *“de registratie wettelijke samenwoning, bewijzen van een duurzame relatie, bewijs van voldoende bestaansmiddelen Belg.”* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de volgende stukken heeft neergelegd: deelcertificaat van de module NT2-breakthrough persoonlijk, inschrijvingsformulier schooljaar 2016-2017 voor Nederlands tweede taal, attest van aanmelding bij inburgering Gent, contractinburgering, twee tewerkstellingsattesten op naam van de referentiepersoon (afdruk administratief dossier is moeilijk leesbaar), individuele rekening 2016, individuele rekening 2015 en 2008, inschrijvingsbewijs VDAB van de verzoekende partij, getuigschrift van woonst met historiek van het adres, 4 bladzijden met betrekking tot mailverkeer en foto's tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon en een ontvangstbewijs van de verklaring tot wettelijk samenwoning. Blijkens de bijlage 19ter die op die datum werd afgeleverd, werd verzoekende partij verzocht om ten laatste op 19 november 2016 nog een aantal documenten over te maken, met name een bewijs van voldoende huisvesting en bewijs van een ziekteverzekering voor Belg en gezin. Op 16 januari 2017 dient de verzoekende partij ook bijkomende loonfiches van haar partner in.

Uit de Dolsis-gegevens blijkt dat de referentiepersoon tot 27 januari 2017 via interim-overeenkomsten gewerkt heeft. Ook blijkt uit de Dolsis-databank, waarvan de stukken opgenomen zijn in het administratief dossier, dat de referentiepersoon sinds 14 maart 2007 bij verschillende werkgevers gewerkt heeft. Behoudens in de periode van 1 juli 2010 tot 26 oktober 2012 was de referentiepersoon steeds via interim-overeenkomsten tewerkgesteld. Meestal waren het geen tewerkstellingen van lange duur, maar van korte duur, die mekaar opvolgden. Vijftien werkdagen voor het nemen van de bestreden beslissingen werd de tewerkstelling via een interim-overeenkomst van de referentiepersoon beëindigd. Het is de verwerende partij toegelaten om een ambtshalve onderzoek te voeren naar de actuele arbeidssituatie van de referentiepersoon. *In casu* betwist de verzoekende partij niet dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd betreffende de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geen zicht heeft op de precieze aard en het nettobedrag van het eventuele huidige inkomen van de referentiepersoon.

De verzoekende partij beweert dat ze na 19 november 2016 niet meer toegelaten was bijkomende stukken voor te leggen. Dit is niet in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 16 januari 2017 nog bijkomende loonfiches van haar partner voorgelegd heeft, met name de loonfiches van de maanden november 2016 en december 2016. In haar verzoekschrift maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij in het kader van een zorgvuldige voorbereiding en een correcte feitenvinding, haar beslissing genomen heeft op grond van informatie die niet volledig is.

De Raad herinnert eraan dat de verzoekende partij, conform artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Deze voorwaarde kan enkel op nuttige wijze door de verwerende partij worden beoordeeld indien deze zicht heeft op de precieze bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon effectief beschikt. Dit is *in casu* niet het geval, aangezien verzoekende partij heeft nagelaten stukken bij te brengen die toelaten het netto-inkomen van haar partner vast te stellen, nu deze op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissingen niet meer tewerkgesteld was en de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen niet heeft toegelicht over welke bestaansmiddelen haar partner beschikte nu hij niet meer tewerkgesteld was.

Voorts wijst de verzoekende partij op haar eigen inkomsten. Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen loonfiches voorgelegd heeft die betrekking hebben op haar eigen tewerkstelling, met name loonfiches voor de week van 26 december 2016 – 1 januari 2017 waaruit blijkt dat ze 70,70 euro verdiend heeft. Voorts blijkt uit de Dolsis-gegevens van 14 februari 2017 dat de verzoekende partij zelf slechts op 30 en 31 december 2016 gewerkt heeft. In het licht van voormelde gegevens kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij hiermee aangetoond heeft dat zij voldoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen genereert waarover de referentiepersoon kan beschikken. Daarenboven blijkt uit de Dolsis-gegevens, zoals hierboven weergegeven, dat ook haar tewerkstelling afgelopen was op het moment dat de bestreden beslissingen getroffen werden.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met alle stukken die de verzoekende partij nuttig achtte om te laten vaststellen dat de Belgische referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen beschikt. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskenning van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissingen is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid.

Waar op zorgvuldige gronden is vastgesteld dat er bij gebrek aan de nodige informatie niet kan worden vastgesteld welke de eigenlijke bestaansmiddelen zijn van de referentiepersoon, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris daaruit besluit dat er niet afdoende kan worden beoordeeld of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt, zodat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij in het middel zelf wijst op artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet en betoogt dat een behoefteanalyse diende uitgevoerd te worden, waarbij ook de middelen van de verzoekende partij in rekening worden gebracht, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In casu werd de aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belgisch onderdaan geweigerd omdat *“Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard en op het netto-bedrag van de (eventuele) huidige inkomsten van de referentiepersoon. Zodoende kan er niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon qua bestaansmiddelen voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.”*

In de bestreden beslissingen benadrukt de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook uitdrukkelijk dat hij niet vaststelt dat er ontoereikende bestaansmiddelen zijn. Hij stelt enkel vast *“dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan”* waardoor *“De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.”*

De Raad bevestigt dat de gemachtigde van de staatssecretaris enkel is gehouden tot een behoefteanalyse wanneer de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag (RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

Bij gebrek aan duidelijkheid over de exacte aard en het netto-inkomen dat de Belgische referentiepersoon effectief beschikt nu hij niet meer tewerkgesteld is, kan ook niet worden vastgesteld of de bestaansmiddelen lager zijn dan het in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aangehaalde referentiebedrag. Het komt de Raad bijgevolg niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of onjuist voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* niet is overgegaan tot een behoefteanalyse, noch bescheiden en inlichtingen ter zake heeft ingewonnen. Een schending van artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert de schending aan van het hoorrecht. De Raad dient er op te wijzen dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, zodat zelfs niet blijkt dat zij enig belang heeft bij haar grief dat zij niet werd gehoord.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan *in casu* niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd. Ten overvloede wijst de Raad andermaal op zijn voorgaande bespreking en het gegeven dat enerzijds *in casu* verweerder geen behoefteanalyse diende te maken en anderzijds verzoekster haar standpunt in de aanvraag heeft kunnen uiteenzetten en de mogelijkheid heeft gehad om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de rechten van verdediging.

2.3.1. De verzoekende partij licht haar derde middel als volgt toe:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters gezins- en familieleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd."

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de Raad te wijzen op het toepassingsgebied van deze richtlijn.

Artikel 1 van de richtlijn 2003/86/EG luidt met name als volgt:

"Het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven."

Aldus is duidelijk dat de voormelde richtlijn enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Het is niet betwist dat de partner van de verzoekende partij Belg is. De verzoekende partij vroeg een verblijf van meer dan drie maanden aan in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, namelijk als partner van een Belg, en dus niet op grond van gezinshereniging met een derdelander. De richtlijn 2003/86/EG is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van de verzoekende partij, zodat de uiteenzettingen van de verzoekende partij ter zake juridische grondslag missen. In zoverre de verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht en de hoorplicht aanvoert in het kader van dit artikel 17 van voornoemde richtlijn, kan zij in casu ook deze schendingen niet dienstig aanvoeren.

De hoorplicht heeft maar zin voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). *In casu* kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekende partij zich in haar betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot een theoretisch betoog en de verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, terwijl zij enkel aanvoert dat geen rekening zou zijn gehouden met haar gezins- en familielevens in België. Echter bevat de bestreden bijlage 20 een motivering omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarin onder meer wordt gesteld dat er geen hinderpalen zijn die verhinderen om het gezinsleven elders dan in België verder te zetten. Deze motieven van de bestreden bijlage 20 worden helemaal niet betwist of weerlegd. De verzoekende partij blijft in haar verzoekschrift voorts in gebreke elementen aan te reiken die een invloed zouden hebben op de bestreden beslissingen. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij, kan de aangevoerde schending van het hoorrecht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden. Ook maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk, nu zij de motieven van de bestreden bijlage 20 niet weerlegt en nu zij ook geen elementen met betrekking tot het belang van het kind of haar gezondheidstoestand aanreikt.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten, gezien voorgaande vaststellingen, evenmin toe te concluderen dat de verwerende partij de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe of de rechten van de verdediging heeft geschonden.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS